

METRO (Somni segon)

Cada matí, la noia agafa el «metro» a la mateixa hora. I a la mateixa estació hi són sempre les mateixes persones. Totes aquestes persones es veuen diàriament a les set en punt, perquè llur treball comença a les set i vint minuts.

Es veuen, però no es diuen res, malgrat que es coneixen les cares de memòria i fins i tot quan algú falta degut a malalties o coses semblants ho noten de seguida.

La noia pensa tot això mentre espera el metro. Potser degut a la mala nit que ha passat els rostres dels silenciosos companys li semblen més grisos i tristos que mai.

La senyora dels ulls pintats, el noi de les ulleres fosques, el coix, la parella d'amics, el grupet de noies joves, el senyor de la gabardina blava, el del barret... És curiós —pensa— avui no falta ningú.

Fa dues setmanes que mai hi eren tots, perquè hi havia una «passa» de grip molt forta i quan no li tocava a un li tocava a un altre.

El tren surt del túnel amb el soroll ensordidor característic. La noia puja de seguida que el revisor obra les portes. S'asseu en el primer seient que troba. Just davant seu troba als dos únics viatjants que vénen de l'anterior parada. També hi són cada dia, i també es reconeixen amb els altres viatjants.

La noia tracta d'imaginar quina professió poden tenir tots plegats.

La senyora dels ulls pintats, pot ser cambrera, dependent a d'una perfumeria o florista.

El noi de les ulleres fosques és segurament un empleat de banca.

El coix té cara de professor de matemàtiques o de farmacèutic.

La parella d'amics són, evidentment, estudiants.

El grupet de noies joves treballarà en uns magatzems o potser en una fàbrica.

El senyor de la gabardina blava és administratiu, o pertany a una casa d'assegurances.

El del barret és advocat, notari, o empresari.

Els dos amics que vénen de la parada anterior treballen en unes oficines.

La noia pensa que li agradaria saber si les seves suposicions són o no encertades.

La situació de no conèixer a persones que veu cada dia li sembla ridí-

cula, però allò que més neguit li fa són els moments llargs de silenci entre parada i parada, quan la gent es contempla fixament d'una manera directa o a través dels vidres de les finestres. Llavors cada persona s'aïlla i, al mateix temps, es solidaritza estranyament amb les altres persones aïllades. Sols els grupets o les parelles mantenen una conversa oberta, però igualment resten distanciats i freds cap els altres.

El metro entra dins del primer túnel. Encara n'haurà de passar quatre més fins que la noia surti del vagó i del subterrani.

En aquest primer túnel hi han vint bombetes a cada banda. Unes bombetes petites i febles que la noia s'entretren en comptar cada matí. La noia sent curiositat per veure si aquesta petita distracció és compartida per algú més, però observa que els rostres de la gent són, com sempre, fixes i inexpressius.

Una, dues, tres, quatre, les bombetes es repeteixen rítmicament, amb un lapsus de temps constant. Quan arriba la bombeta vint, la noia sap que aviat veurà la claror dels llums de la propera estació.

Però després de la bombeta vint segueix la vint-i-una. La noia s'estranya, pensa que ha comptat malament i que deu estar mig adormida encara. Però quan després de la vint-i-una veu una vint-i-dues i una vint-i-tres, creu que alguna cosa falla. El fet, a més a més que el tren no disminueix la velocitat, sinó que, per el contrari, sembla que aquesta sigui cada cop més gran, li provoca una por insòlita.

Els altres viatjants, encara que no han comptat bombetes se n'adonen també de la situació. El pànic augmenta al mateix ritme que la velocitat. Les llums ara es repeteixen en forma de línia. Les cares de les persones, abans inexpressives, ara expressen un terror mut i foll, que fins i tot els impedeix cridar o moure's, com si paralizés tot intent d'acció.

La velocitat és ara quasi insuportable. La noia només fa que mirar, aterroritzada, la línia de llum del túnel. Un túnel que per una raó inexplicable ha esdevingut inacabable. De cop, la llum desapareix, el tren deixa de córrer, però no s'atura sinó que sembla flotar dins la foscor.

La noia es troba sola, amb les persones que coneix de vista i mai hi ha parlat, dintre d'un lloc que no sap si anomenar lloc, en un ambient dens de pànic i de tensió.

El somni acaba en aquest moment.

En un dels articles publicats al nostre número anterior, hi ha una frase, la qual, si bé és molt corrent, sobretot en el nostre llenguatge parlat, no trobem del tot encertada.

Ens referim a l'expressió: **em dóna la impressió**. Com podeu veure, és la traducció directa de la forma castellana: **me da la impresión**. Francament, ens hauria agradat molt més: **em fa l'efecte**.

Com a regla mnemònica (o sigui, que ens ajudi a recordar, a fer memòria), podem tenir en compte, com ja s'ha dit i repetit moltes vegades, que sovintment **allò que els catalans fem, els castellans ho donen**. O sigui, que al verb castellà **dar** correspon el català **fer**.

Uns quants exemples:

dar un beso, un abrazo: **fer** un petó, una abraçada.

Dar limosna: **fer** almoïna, caritat.

dar gritos, silbidos, etc.: **fer** crits, xiulets, etc.

dar sensación: **fer** sensació.

dar una lectura, un concierto: **fer** una lectura, un concert.

Ara bé, hi ha expressions com les de **dar un paseo, dar un salto, dar un paso, dar una respuesta**, etc., les quals molts gramàtics admeten que poden ésser traduïdes indistintament pels verbs **donar** i **fer**.

Però els més puristes es decanten sempre per l'ús del segon verb que assenyallem.

Així, cal escriure i dir: **fer un passeg, fer un salt, fer un pas, fer una resposta**, etc.

I fins el mes que ve, ajudant Déu!
M.

**BOLSAS
Y
TOLDOS
PLASTICO**

DYDPLAS

Torras y Bages, 72 (int.)

Teléfono 870 11 94

GRANOLLERS

GINESTA